

Homilie brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho v katedrále sv. Petra a Pavla, půlnoční bohoslužba, 24.12.2006

Milí přátelé,

Rád bych vám pověděl jeden příběh:

Stalo se to v době, kdy ještě nic nebylo v přímém přenosu a o tom, kdo je nejlepší nebo nejvhodnější nerozhodovala SMSková demokracie, ale někdo to musel udělat osobně a nést za to odpovědnost. Tehdy sám Hospodin pověřil jednoho z andělů, aby vyhlásil výběrové řízení. Jeho cílem bylo najít nejvhodnější zvíře či zvířata, která by mohla pomáhat Svaté rodině, tedy Marii a Josefovi, v betlémské stáji, až se narodí malý Ježíš. Hudebně nadaní andělé pro tuto příležitost složili slavnostní znělku, která byla tak řízná, že ji nikdo nemohl přeslechnout...

Betlémský casting se mezi zvířecí veřejností setkal s tak velkým ohlasem, že se o to zajímala všechna zvířecí média. Přihlásila se ta zvířata, která si byla jistá nejen svou vhodností, ale přímo nepostradatelností k takovému úkolu.

Jako první přišel lev, který s jistotou, že na něj nikdo nemá, všechny bezohledně předběhl. Směrem k ostatním ve frontě jen tak mezi zuby procedil, ať se neztrapňují a jdou domů, protože stejně skončí maximálně jako betlémská zvířecí pěchota a budou jen pro smích. Postavil se před anděla a suverénně zavrčel: „Jen král je hoden sloužit Králi světa. – Postavím se ke vchodu a každého, kdo by se chtěl Ježíškovi přiblížit, roztrhám na kusy.“

Ale andělův verdikt zněl: „Jsi příliš hrubý!“ a odmítnutý lev se naštvál a podrážděně odešel.

V tu chvíli se andělovi k nohám začala lísat liška. Nasadila ten nejnevinnější pohled a vychytrale ho přesvědčovala: „Vždyť jsem to věděla - nejvhodnější jsem přece já. Jen já jsem schopna každé ráno pro Božího syna ukrást nejlepší mléko a med. A pro Marii s Josefem mladoučkou slepici.“ Po těch slovech nasadila naprosto bezelstný úsměv.

„Kdepak ty. Jsi příliš nepoctivá,“ namítl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zatřepal duhovým peřím a prohlásil: „Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by mohl závidět i Šalomounův dvůr!“

Otočil hlavu o 180 stupňů a přestal vnímat cokoliv jiného než sebe.

„Ty jsi zase moc pyšný,“ reagoval anděl.

A tak před anděla předstupovala zvířata – jedno po druhém - a vychvalovala své největší přednosti. Ale andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich.

Měl z toho těžkou hlavu, protože úkoly se mají plnit a čas kvapil.

Vtom uviděl osla a vola. Ti přihlášení nebyli. Pracovali na poli u vesničana, který dokonce bydlel nedaleko betlémské stáje.

Anděl na ně zavolal: „A co můžete nabídnout vy?“

„Nic“, odpověděl smutně osel a sklopil dlouhé uši. „V ničem nevynikám – snad jen v trpělivosti. My tady s volem musíme všechno vydržet.“

Vůl, aniž by vzlédl od země, dodal: „Snad bych jen mohl čas od času odhánět mouchy svým dlouhým ocasem...“

Anděl se konečně spokojeně usmál a řekl: „Právě vás bych potřeboval!“

(Podle povídky Bruna Ferrera)

A co z toho pro nás vyplývá?

Kdo se chce přiblížit tajemství Betléma, nemusí být ani VIA, tedy very important animal mezi zvířaty, ani VIP, tedy velmi důležitá osoba mezi lidmi.

Dokonce po nás nikdo ani nechce, abychom šli do Betléma sloužit. Naopak - Betlém má sloužit nám:

aby ti, kdo jsou mezi námi lvi, ztratili něco ze své suverénnosti a neomalenosti,

aby ti, kdo jsou lišky, překonali svou chamtivost a vychytralost,

aby ti, kdo jsou pyšní jako pávi, zahlédli jinou krásu než své peří.

Betlém není jen nějaká stáj nebo chlívek.

Betlém je setkání s Boží láskou, která uzdravuje.

Betlém je setkání s Ježíšem Kristem, kterým se Bůh dotýká osudu každého z nás, abychom se i my mohli svým životem dotýkat Boha, neboť on - jak jsme slyšeli z Písma - v nás má zalíbení.